

maar niets

Decorte voert Purcells toneelmuziek op zonder boventitels, plot of toegevoegde tekst

titels, plot of tekstuele interventies opgevoerd. Waardoor de 'semi-opera' herleid werd tot een richtingloze reeks kaduke hiërogliefen.

Less is (not) more

Vertrouwde ingrediënten waren aanwezig om die vormelijke keuze te verdedigen. Sigrid Vinks trippelde met suggestieve rekwietsen rond, het orkest stond brandschoon in een hoek opgesteld en de zangers traden op Decortiaanse wijze naar voren om 'zichzelf' te zijn. Maar *less* was zo weinig *more* dat de encenering niet uitsteeg boven de droeve charme van een concertant uitgevoerde opera.

Nu is het niet onmogelijk om een verhaal van de muziek los te ha-

ken. Maar wie met enkelbeelden wil spreken, moet ook iets te zeggen hebben. Of ten minste sfeer creëren. En uitgerekend dat is volgens deze stramme logica uitgesloten. Wanneer in het slotbeeld een zangeres 'sterft', kan uit zo'n tableau geen ontroering ontstaan. Want het is onmogelijk een sluier van tristesse te draperen over een personage dat nooit een karakter mocht zijn. De verdrietige muziek die dan klinkt, kan niet anders dan ironisch lijken.

En dat is te betreuren, gezien de bezielde bijdrage van B'Rock. Het ensemble liet vanaf de zijlijn een sportieve, maar niet altijd kraaknette sound gelden. Van aan het klavecimbel had dirigent Frank Agsteribbe een juist oor voor de muzikale demarche binnen Purcells complexe harmonieën. Aan vocale zijde daarentegen kleurden de ietwat stroeve stemmen van het kwartet niet mooi samen. Waardoor, alles bij elkaar opgeteld, ook de muziek er niet in slaagde om de symbolische duisternis achter Decortes rode theaterdoek uit te klaren.

'The Indian queen',
Jan Decorte en B'Rock, o.l.v.
Frank Agsteribbe.
Gezien op zaterdag 14 mei in
Kaaitheater, Brussel. Daar nog te
zien vanavond om 20.30 uur.

★★★★☆

ONLINE
www.kfda.be

kort geding

ROCK

The Black Box Revelation

Gezien op 13 mei in Botanique, Brussel

★★★★☆

Een gebrek aan ambitie kun je Jan Paternoster (22) en Dries Van Dijck (19) niet verwijten. Dit voorjaar trok het duo naar LA om er met Alain Johannes zijn derde album in te blikken. Johannes is een grote naam uit de scene rond Josh Homme van Queens of the Stone Age. Hij verrichtte handen-spandiensten als gitarist bij de Queens en Them Crooked Vultures, en nam platen op met The Eagles of Death Metal en The Gutter Twins. Hij kan The Black Box Revelation binnenloodsen in de VS. De release van de nieuwe cd werd daarom ook al uitgesteld tot september.

Het optreden in de Botanique, afgelopen vrijdag, had dus een wat vreemde timing. Het is de enige show van de groep tot het najaar, maar de tent zat bomvol voor een concert dat een beetje nieuw werk liet horen, maar vooral graaide uit de eerste twee albums. 'We're gonna have a party', zei Pa-

ternoster met die ontwapenende slungeligheid van hem - hij leek even te twifelen of hij wel in het juiste land zat. Vanaf de Stevie Ray Vaughan-achtige bluesriff van 'Set your head on fire' waande de spionkop zich in een gekkenhuis. Crowdsurfers eisten hun *five seconds of fame* op tijdens een furieus 'High on a wire', terwijl het zompige 'Gravity blues' massaal uitnodigde tot het tarten van de zwaartekracht.

Paternoster en Van Dijck willen volop inzetten op de VS

In het handvol nieuwe songs tekende zich geen grote koerswijziging af, al gaven de mannen wel blijk van een nieuwe dynamiek. Minder blues, meer groove. Of nog: minder Stones, meer Stooges. De afgekloven garagerock van 'Rattle my heart' graaide nijdig

om zich heen en door 'Mad house' gierden donkere stonerrocktonen. Alsof Jimi Hendrix door Queens of the Stone Age ingelijfd was.

'You got me on my knees' was een van de nummers die op het vorige album nieuw terrein aanboorden, en van de 'oudjes' bleek dat het veerkrachtigst. Een verkapte industriële loop vormde de rugengraat waartegen Van Dijck als een jonge John Bonham zijn drumvellen aan gort sloeg. De over zijn gitaar gekrulde Paternoster klonk sexy en smerig tegelijk. Een topmoment. De venijnige valentijnssingle 'Lust or love' had dat moment kunnen aanhouden, maar in de plaats kregen we helaas de naïeve rockers als 'Stand your ground' en 'Never alone/always together'. Vlotjes meegezongen, maar ook met doorligwonden.

Naarmate de set vorderde, raakten Paternoster en Van Dijck volledig onder stoom. In een storm van witte lichtbundels lasten ze een psychedelisch 'I think I like you' naadloos aan een bonkig 'Do I know you', waarna 'I don't want it' de boel deed ontploffen. De Belgen zijn voldoende overtuigd, nu de rest van de wereld nog.

TOM ZONDERMAN

IDOOL 2011

Kevin overklast de concurrentie

De drie overblijvende kandidaten presteerden afgelopen vrijdag stuk voor stuk bijzonder sterk in de voorlaatste liveshow van *Idool 2011*, maar Kevin overklaste toch de concurrentie. Hij en Kato gaan door naar de finale volgende week, Kristof valt af.

Er zijn al schampere dingen geschreven over de *cuvée 2011* van *Idool*. Maar vrijdagavond zagen we drie artiesten die, elk op zijn of haar manier, hun plaats in de spotlights verdienen. Dat bleek vooral uit de nummers die de jury voor hen had uitgekozen. De juryleden hebben de jongste weken blijkbaar aandachtig geluisterd, en weten ondertussen welk vlees ze in de kuip hebben. Een goede producer - zoals, pakweg, jurylid Wouter Van Belle - kan met elk van deze drie jonge artiesten een sterke plaat maken. Of die plaat zal verkopen in Vlaanderen, is weer een andere vraag. En of deze artiesten een hele avond lang live in hun eentje een publiek kunnen boeien, dat is nog iets helemaal anders. Daarvoor hebben ze elk toch nog iets te veel beperkingen. Er was vorige week aangekondigd dat de deelnemers een miniset van drie nummers zouden brengen, maar dat klop-

Een goede producer kan met elk van deze drie jonge artiesten een sterke plaat maken

te niet. De kandidaten mochten, net als in de vorige liveshows, om de beurt een nummer zingen, en elk optreden werd dan ook nog eens gevolgd door commentaren van de jury. Jammer.

Over Kevin hoeven we geen twijfels meer te hebben: deze

twintigjarige jongen hééft het. In de eerste liveshows liet hij vaak nog een steek vallen - als hij danste, verloor hij het zingen uit het oog - maar dit keer combineerde hij beide perfect. En in 'He's Misstra Know-it-All' van Stevie Wonder bewees hij dat hij een verdraaid goede stem heeft, iets wat de voorbije weken niet altijd even duidelijk was.

Het publiek ging dan ook uit zijn dak voor de jongeman, en dat was eigenlijk voor het eerst. Enkele weken geleden nog werd hij weggestemd, de jury moest hem vervolgens weer opvissen, maar Vlaanderen lijkt ondertussen overstag te zijn gegaan.

Kato, vanaf het begin de grote favoriet van het publiek en van de jury, was ook sterk. De voorbije weken had ze vooral laten zien wat ze *niet* kan: dansen, rocken, bewegen op het podium, een agressieve tekst vertolken. Dit keer mocht ze nog eens dat ene ding doen wat ze *wel* kan: gevoelige, breekbare nummers brengen. Haar plaats in de finale is verdiend.

En Kristof? Ook die gaf het beste van zichzelf. Hij is de veelzijdigste van de drie en daarom misschien degene die later de interessantste concerten zal geven. Dat hij afvalt vlak voor de finale, maakt uiteindelijk niet zo gek veel meer uit. Hij heeft bewezen wat hij kan en zwaaide af met stijl.

AFVALLER

Kristof. Hij wuifde uit met veel bravoure en we horen hem zeker nog terug. © vtm

UITBLINKER

Kevin. Blijkt echt te kunnen zingen. Dat hij al de rest kan, wisten we al. © vtm